

Wij zijn naar Medan voor de zomervakantie 2011 afgereisd. Niet alleen op vakantie, maar ook met een cadeautje van onze school een bezoek brengen aan Abdi Kasih. Met € 500,- van school hebben wij boodschappen gedaan, DUPLO kopen! In Medan kent men DUPLO nauwelijks en weken voordat we vertrokken, heb ik dat aan de kinderen in mijn klas duidelijk gemaakt: "Wie er wat oud Duplo heeft en het missen kan, mag het bij mij afleveren." De reacties in de klas waren overweldigend en misschien had ik het wel zg 'schoolbreed' moeten melden. Maar je beseft dat, wat je mag meenemen, beperkt is. En ook de eigen sokken en broeken moesten mee, toch?

De Aankomst

Met een officiële brief op zak van de stichting Abdi Kasih, waarin de samenwerking met de OBS Bijvanck was aangegeven, kwamen wij in Medan aan. Onze koffer met kleding was geen probleem maar die grote oversized suitcase met veel geruis, geratel en gerommel als je 'm draaide, wekte de nodige achterdocht bij de douane. De koffer, inmiddels voorzien van zes grote krijtkruisen en de vermelding 'CONTROL', zei mij genoeg. Vol verbazing keken de douane-beambten naar de inhoud met de vraag: "Wat is dat en wat moet je ermee?" Ik heb dit uitgelegd, voorgedaan en de begeleidende brief uit Medan deed de rest. De controleur vond het geweldig en hij vroeg ook 'waarom?! Ik zei dat ik als leerkracht dit had meegenomen en dat ik daar verschillende redenen voor had. Een van de redenen staat vermeld in mijn paspoort bij 'geboorteplaats: Medan -Indonesia'. Er werd gesalueerd en wij mochten in een keer de stad Medan in! Met de becak(bromfietstaxi) zijn wij naar ons Guesthouse, luisterend naar de naam 'Jansen' gegaan, Nederlander kan het niet.

De Ontvangst bij Abdi Kasih

...deze was zonder meer indrukwekkend. Ik kreeg alle complimenten voor wat zoveel kinderen van de Bijvanckschool, zoveel betrokkenen, ouders en leerkrachten hadden gedaan. Weet dat ik aan jullie dacht! Op lokale muziek, weliswaar op CD, werd ik door een dansgroep binnengehaald en werd ik onderscheiden met een ULOS, bewijs van acceptatie en als dank voor wat ik allemaal wel gedaan had. Een ULOS is een handgeweven kleed van de regionale Batak-bevolking. Na de ceremonie is het ook de bedoeling dat ik dit kleed mee naar huis neem, ons eerste vakantie-souvenir. De CD-speler? Jawel, lang geleden een cadeau van de Bijvanckschool.

Een paar dagen van tevoren hadden wij € 500,- uitgegeven. Bovenop de reguliere korting kregen we nog wat extra procentjes die er afmochten. Op die ochtend stond de DUPLO bij Abdi Kasih uitgesteld. In Indonesië is men gek op plechtigheden maar toen die waren afgelopen begonnen wij de dozen uit te pakken. We deden het even voor. Heel langzaam kwamen de anderen naar voor en toen zij eenmaal doorhadden dat iedereen mee mocht doen was gingen zij los en bouwen maar! In een mum van tijd waren de andere dozen geopend en was het, zittend op de vloer, bouwen en puzzelen. Sommigen gingen lukraak aan het werk en waren onder de indruk van de kleuren. Anderen kregen een voorbeeld voorgeschoteld en gingen kopiërend aan de slag.

Tijdens het uitpakken kwam er bij de begeleiding de grote vraag 'hoe moest je alles weer netjes in de bakken krijgen?' Ook daar een hele ontdekking dat de nieuwe plastic bakken alles kunnen bergen en de verpakking niet meer nodig is!

Of ik een leuke vakantie heb gehad? Deze dag was een topmoment in de vier weken dat wij er zijn geweest. In het vervolgverslag zal ik uitleggen wat onze school in de afgelopen tien à elf jaren van de grond heeft weten te krijgen en hoe de situatie nu is.

Abdi Kasih, de OBS Bijvanck...het vervolg.

Allereerst vroeg ik naar ons eerste project: "Hoe is het met de medische zorg en aandacht?" De behandelkamer is opgedoekt en de materialen staan in Abdi Kasih opgesteld zodat het personeel erbij kan.

Ik heb het over de weegschaal, de bedjes en de medicijnenkast. De kinderen hebben allemaal een eigen bed en wanneer zij ziek zijn liggen zij in hun eigen kamer, in hun eigen bedjes.

De snoozleroom, dankzij Cordaid een van onze grootste bijdragen, doet het nog steeds goed al vind ik dat er wat aandacht aan de ver versleten vloerbedekking gedaan mag worden. Een tegelvloer willen zij niet omdat dat toch te kil en koel is. In de snoozleroom is het gezellig en sfeervol, het ballenbad is er nog steeds en het materiaal ziet er goed uit. Overall in het gebouw zijn er tegels gelegd waar tien jaar geleden nog een kale betonnen vloer lag. Voor elk lokaal zijn fris geschilderde bankjes geplaatst zodat de kinderen op de veranda uit de zon toch buiten kan zitten.

Abdi Kasih fabriceert kaarsen om te verkopen maar ook om de kinderen iets te leren maken. Het lokaal waar dit gebeurt ziet er goed uit en de smeltmachines doen het nog allemaal.

Dan naar de keuken!

Dit heeft Abdi Kasih gekregen door de inspanningen van de leerlingen van de OSG Huizermaat in Huizen. Ik had het nog nooit gezien. Wat ik mij van de oude keuken herinner was een vieze lap aan een oude kraan en een aanrecht waar je nog geen zak aardappelen op legt omdat je dan denkt dat het te vies is.

De hygiëne was ver te zoeken toen en nu...De vloer is nog steeds hetzelfde maar als zij mij nu hadden uitgenodigd om te blijven eten dan had ik het zeker gedaan. Alles zag er als gebruikt uit maar met zorg. De pannen en al het materiaal stonden netjes in de rekken en overzichtelijk uitgesteld. In de keuken werd de bumbu gemaakt want de kinderen kregen vis en rijst. Ik heb nog even geprobeerd om de bumbu helemaal klaar te maken maar dat is niet gelukt. Waarschijnlijk toch te veel de aardappelen gewend.

In de visvijver drijven de mooiste plantjes en de vissen doen het nu even niet omdat we last van slangen in de vijver hebben. De ganzen en kippen leggen lekkere eieren en af en toe, ja af en toe wordt er eentje geslacht. Langs de paadjes naar de dagverblijven voor de kinderen worden mango's gekweekt, goed voor eigen consumptie en verkoop. Jammer dat zij nog niet rijp waren. Langs de paadjes wordt ook citroengras (sereh) gekweekt en restaurants en eethuysjes in de buurt en in Medan maakt gebruik van deze heerlijke grassoort. En op deze manier wordt de kinderen tuinieren geleerd en komt er ook wat geld binnen. Zoals ik al zei, overal in de school zijn de tegels gelegd en het oogt fris en schoon.

Het hekwerk doet goed dienst en 's nachts is alles veilig afgesloten en kan iedereen met een rustig gevoel van de nachtrust genieten. Dit is wel eens anders geweest maar dankzij donaties via onze school kon er een prachtig toegangshek gemaakt worden. De watervoorziening in het hoofdgebouw is zeer goed georganiseerd en de opslagtanks zien er als een zonnetje uit! Kortom, nu aan drinkwater geen gebrek meer! En het is dusdanig georganiseerd dat er geen waterleidingbedrijf aan te pas komt!

Met een dergelijke organisatie is er altijd wat te wensen en het opvangcentrum heeft een probleem: het dak verkeert in zeer slechte staat. Het is zo slecht dat er op sommige plaatsen geen verschil is of je er tijdens een regenbui onder staat of niet. Gelukkig kan er makkelijk gedweild worden maar het is zeer ongemakkelijk. Nog vervelender wordt het als er dan ook nog stukken van het dak loslaten en vallen.

Kortom: dit gebouw heeft een nieuw dak nodig en ik weet inmiddels wat dit gaat kosten.

Het kost heel veel geld, laat ik u niet met dit bedrag lastigvallen.

Een fikse bijdrage leveren is het minste dat wij kunnen doen en daar gaan wij de komende jaren ook voor.